

132. — *Примѣры: Вѣрныѣ пріятели сж рѣдкы. — Богъ сздалъ първыя челоувѣкъ отъ прѣсть и му вѣзхнѣлъ жива душа. — Праотецъ нашъ, Адамъ, малко пожиевъль въ рай.*

Въ първото отъ тѣзи предложенія, прилагат. *вѣрны* е опредѣленіе на подлежащ. *пріятели*.

Въ второто, сжществит. *челоувѣкъ* е допълн. на глагола *сздалъ* съ опредѣленіето на туй допълненіе *първыя*, както и *душа* — допълненіе на глагола *вѣзхнѣлъ* съ опредѣленіето *жива*; *отъ прѣсть, му* — други двѣ допълненія на глагола *сздалъ*.

Въ третето предложеніе, нарицателното *праотецъ* е опредѣл. на собств. *Адамъ*, което е подлежащее, и сжщото пакъ опредѣл. има при себе си друго, мѣстоименіето *нашъ*; а нарѣчіето *малко* — опредѣленіе на глагола *пожиевъль*, който има допълн. *въ рай*.

Бѣлѣжка. — Дополненіе, придружено отъ нѣкой предлогъ (*на, за, въ, при, до, съ, отъ, и пр.*), казва са *срѣдственно*; въ противенъ случай, то бива *несрѣдственно*. Тѣй въ отгорнитѣ примѣры допълненіето *отъ прѣсть и му*, сж срѣдствени; а *челоувѣкъ, душа* — несрѣдствени.

ОБУЧЕНІЕ. 18. — *Ученицытъ тукъ ще различаваѣтъ на-родната пѣсень въ послѣднето обученіе (17), по пытаніята:*

Кой выка? — *Телалинъ*, име сжщ., нариц. и подлежащее.

Кому? — *ми, вм. на мене*, лично мѣстоим. дат. пад. и срѣдств. допълненіе, което може да са отхвърле като излишно и безъ нѣкое значеніе въ предложеніето.

Какво прави? — *выка*, дѣйств. глаголъ, който тукъ служи за сказуемо.

Дѣ? — *Изъ Будима града*, *изъ* — предлогъ, *Будима* — сжществ. собств. род. падежъ, *града* — нарицателно, тоже пад. род., и тритѣ наедно сж срѣдств. допълненіе на глагола *выка*.

Тѣй и до края на пѣсенята.